

POORTAOL

GRATIS VESTINGKRANT VOOR EN DOOR BEWONERS VAN DE VESTING WOUDRICHEM
REDACTIE: DAALDERSTRAAT 4 ▼ 4285 AV WOUDRICHEM ▼ info@woudrichemvesting.nl ▼ JAARGANG 22 ▼ 16 december ▼ 2024

HEEFT U ONS OOK GEMIST?
REDACTIE PAKT UIT MET DUBBELE
KERSTEDITIE. VOL NIEUWTJES, GOED
GEVOEL VERHALEN EN MOOIE FOTO'S.

VESTING KERSTVERHAAL:
VERWEESEDE HUIDIEREN WORDEN
LIEFDEVOL OPGENOMEN DOOR
VESTINGBEWONERS.

MET DE TIJD MEE GAAN:
OOK DE BEELDREDACTIE VAN 'T
POORTAOL MAAKT NU GEBRUIK VAN
KUNSTMATIGE INTELLIGENTIE (AI).

OPBEURENDE PRAOT:
NOG VIJF DAGEN EN DAN HEBBEN WE
DE KORTSTE DAG GEHAD EN GAAN WE
WEER NAAR DE ZOMER TOE.

NA BIJNA 200 JAAR VALT HET DOEK
VOOR DE KATHOLIEKE PAROCHIE IN
DE VESTING. NA KERST WORDT DE
KERK GESLOTEN EN -VERKOCHT.

VAN DE REDACTIE

Nog één keer uitpakken in 2024 dat was de wens van de redactie. Een dubbel dik kerstnummer. Met schitterende foto's, leuke verhalen en actueel bovendien. Dankzij de subsidie konden we dit jaar meer aandacht aan de organisatie geven. Het resultaat? Uitbreiding van het aantal scribenten, meer actualiteit, een 1 april grap en plannen over hoe straks verder gaan als de eenmalige subsidie op is. Alles positief dus? Nou nee: we hebben best vaak 'nee' moeten verkopen. Tot grote teleurstelling van sommige vestingbewoners. Maar ach... we hebben gewoon heel weinig ruimte. Dus beperken we ons tot zaken die puur de vesting aangaan en die concreet zijn en in de andere media geen aandacht krijgen. Jaargang 23 staat voor de deur en we hebben nog plannen genoeg. Omdat we steeds meer digitale lezers hebben gaan we komend jaar bijvoorbeeld een digitaal magazine opstarten. Heeft u daar ideeën over of wilt u een bijdrage leveren? Neem gerust contact op. Ook tips voor items zijn van harte welkom. Kortom we hebben er zin in! Wat rest is dat we u hele fijne dagen toewensen en een goed & gezond 2025.

DE DRIE MOOISTE

Als eerste zichtbare aanloop naar Winter Wonder Woudrichem worden op 6 december 90 kransen en takkenbossen ("teardrops") uitgedeeld. Met kerstmuziek en lekkers van Zus is het al snel een gezellig opstootje.

Tijdens Winter Wonder Woudrichem wandelt de jury door de vesting. Organisator Sybille en vestinggouverneur Anneke hadden de zware taak te kiezen: "Het is toch vooral leuk om te zien hoe iedereen zijn best doet er iets moois van te maken!" Helemaal waar Sybille!

WINNENDE TEARDROP

JURYRAPPORT

MOOISTE KRANS:
Veronique & Jop Duyvendak
Rijkswal
Vol en sfeervol

MOOISTE TEARDROP:
Joke & Adrie Groeneveld
Bagijnestraat
Sfeervol gedecoreerd met takjes

GRAPPIGSTE KRANS:
Apolonia Gort
Hoogstraat ("Gewoon Ploon")
Kerstkoekjes en suikerstaafjes

WINTER WONDER WOUDRICHEM

Helaas, af en toe een drupje blijkt één bui. Niet koud, wel nat en toch... het is gezellig, goed bezocht en alle bezoekers hebben duidelijk plezier. De lampionnentocht met tientallen kids vertrekt onder leiding van kerstelijk versierde Jos. Regen deert hen niet, al weerstaan de lampionnen de nattigheid slecht. Op naar het magische moment, het ontsteken der lichtjes op de historische schepen: "Schipper, doe je lichtjes aan!" Eén kerstkraam blijft bij... tiener Liz uit Sleeuwijk met haar zelfgemaakte zeepjes (lizzeep.nl). Bezorgd over de 'plastic soep' draagt zij haar steentje bij. En de opbrengst? "Die gaat naar het WNF." Voor mij is Liz een kerstengeltje.
J.Z.

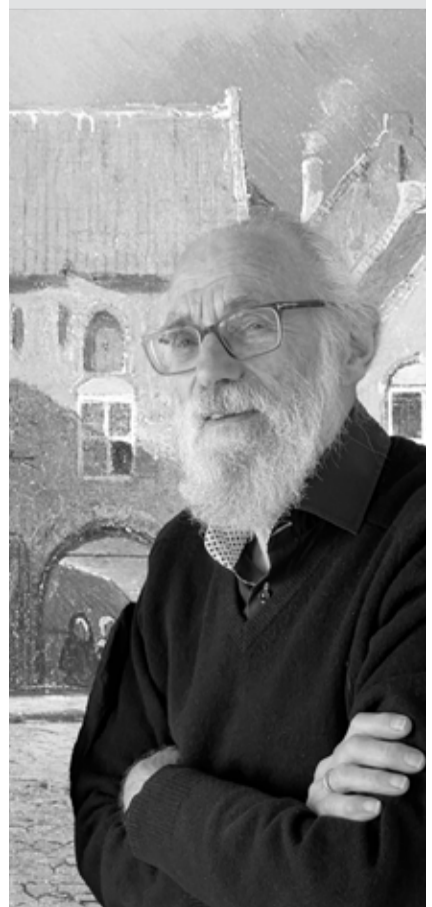

PAROCHIE STOPT

Deze kerst wordt de laatste mis in het katholieke kerkje van Woudrichem gehouden. Zondag 15 december kregen de parochianen te horen dat de kerk niet meer open gaat en in januari door de bisschop gesloten gaat worden. Priester Ceriani heeft ontslag aangevraagd en gekregen. De bijna 200 jaar oude Sint Johannes Nepomukkerk die in 1838 werd gebouwd zal verkocht gaan worden. De huur voor koffieruimte aan de Hoogstraat was reeds opgezegd. Bazalt Wonen zoekt een nieuwe huurder.

ACTUM WOUDRICHEM

De inhoud van de website www.actumwoudrichem.nl van Ferd van Roode met de complete geschiedenis van Woudrichem is nu ook in boekvorm verkrijgbaar! Sinds 5 december in beperkte oplage verkrijgbaar bij Tante Bethje Books & Co. De verschijning van het boek met de titel Actum Woudrichem is mede mogelijk gemaakt door Museum De Rivier uit Woudrichem. Het boek bevat een uitgebreid historisch onderzoek met kaarten en tekeningen vanaf de eerste bewoning t/m de 16e eeuw en is compleet met een 9-tal bijzondere uitwerkingen. De bij toeval tot stand gekomen kleurrijke kaft van kunstenaar Johanna van Roode maakt het boek tot een feestelijk geschenk voor de komende feestdagen. Van harte aanbevolen.

Hele fijne dagen en een goed & gezond 2025

EEN LEVENDE KERSTSTAL...

Is dit een verhaal over een kerstbeestenboel? Of gaat het over mensen? Lees verder en oordeel zelf.

Viervoeters, in de vesting hebben we zat en allemaal even geliefd. Bij een aantal hoort wel een heel bijzonder verhaal. We vertellen hier graag de verhalen van Lucien, Luna, Ninja en Pipi, Snoopy en de 4 kipjes en leren gelijk een paar vestingbewoners weer een beetje beter kennen.

Laten we starten met vestingbewoner en foodtruck eigenaar 'Made Liefde' Angelique en haar beestenboel van Otto en Jorine.

Otto de Feijter Angelique vertelt hoe zij via haar zus Otto leert kennen in 2018. Een markante persoonlijkheid, mooi mens en wonend op het Woudrichemse schip De Barthelomea, vernoemd naar zuster Bartje. Otto werd ongeneeslijk ziek en raakte gekluisterd aan zijn bed, dat midden in zijn boot wordt opgesteld. Iedereen was welkom en Otto had altijd een luisterend oor

of mooi verhaal. Angelique bezoekt Otto wanneer ze kan en neemt

Luna dan mee uit. Maar zij niet alleen:

"Otto had een schare trouwe vrienden die zijn beestenboel verzorgden, hondje Luna, Poesje Utrecht en Poesje 2." Otto hield niet van poezennamen, maar nadat Poesje 1 een keer in Utrecht belandde, werd zij omgedoopt tot Poesje Utrecht. Zij hielden Otto gezelschap en sliepen naast hem op bed.

Als Otto in het ziekenhuis verbleef, nam Angelique Luna in huis. Samen met anderen zorgde ze voor de poezen op de boot. Otto en Angelique spraken af dat na zijn overlijden, zij Luna en de poesjes zou adopteren. "De dieren waren zijn alles en nu had hij hier geen zorgen meer over. Otto overleed tijdens corona. Alles doorstond hij, maar dat was zijn genadeklap."

Jorine Captein "Mijn lieve stoere dappere overbuurvrouw Jorine", aldus Angelique. "Vaak liepen we samen een stukje op met onze hondjes Luna en Lucien. Jorine had altijd een zak bij zich voor grassen en kruiden die ze onderweg plukte voor haar kipjes. We liepen elkaars deur niet plat, maar zo af en toe dronken we even thee of koffie en dan genoot ik van haar kipjes die in de achtertuin woonden, vier mooie gezellige dametjes."

Angelique had op haar vorige adres ook kipjes en miste die best wel. Dat had Jorine onthouden.

En toen begin 2024 het steeds duidelijker werd dat ze niet lang meer zou leven, vroeg Jorine of zij de kipjes wilde adopteren. En ja, dat wilde Angelique maar al te graag.

Jorine hield niet van klagen of zeuren. Tot ze echt niet meer kon, maakte ze zoveel mogelijk in orde. Met haar zieke lijf nog even het kippenhok schilderen en de binnenkant kalken en het hok in Angelique's tuin laten plaatsnemen. Het leven moest ze uiteindelijk loslaten, maar tot het laatst toe regelde Jorine alles voor haar dieren en vrienden.

MAAR DAN NET ANDERS

Luna, de poesjes – omgedoopt tot Ninja en Pipi – en de kipjes leven een heerlijk leven bij Angelique en Poes Tasha, die ze 2 jaar eerder uit het asiel haalde. "Maar zonder de lieve oppasmoeders Angela, Priscilla, Mabel en Michelle, zou het niet mogelijk zijn geweest hoor! We doen het met elkaar."

En een alert lezer vraagt zich nu misschien af: "En wat gebeurde er met

Jorine's hond Lucien?" Dat vertellen we natuurlijk ook.

Want Lucien kreeg een nieuw thuis bij vestingbewoners Yvonne en Nico, van 'De Sonnehoek'. Ook Yvonne vertelt over het teamburen dat Jorine helpt tot het eind van haar leven en zelfs daarna. Yvonne's bijdrage is dagelijks Jorine's hond uitlaten. "Ik vond het een bijzondere en warme ervaring en zag dat Jorine zich gezegend voelde. Het deed haar zoveel goed tijdens die moeilijke, laatste levensfase. Zij was dankbaar en ook trots op haar familie en vrienden." Yvonne vertelt over Jorine's wens dat zij Lucien zou adopteren na haar dood en hoe zij en haar man Nico daar natuurlijk ook even over moesten nadenken. "Maar nu is hij hier thuis tot zijn laatste eindje en

Jorine's herinnering leeft voort voor velen, elke keer als ze Lucien zien rondlopen in de vesting."

Als laatste in dit rijtje, bezoeken we vestingbewoner Ineke met haar kat Snoopy. "Ik heb Snoopy nog niet zo lang, maar ze was direct op haar gemak." Ineke vertelt hoe ze via het poezenhotel van haar dochter hoort dat een zieke, oudere dame uit Giessen haar kat tijdelijk niet kon verzorgen. Ineke was sinds een jaar 'katloos' en nam Snoopy in huis. Tijdelijk werd al snel voor de rest van Snoopy's leven, want helaas overleed de Giessense vrij kort daarna. "Gelukkig wist ze al dat haar kinderen een goed thuis voor Snoopy zouden zoeken. En dat thuis mag ik nu dus zijn."

Stuk voor stuk geven deze verhalen blijk van de betrokkenheid en zorg voor elkaar in onze mooie vesting.

Als je daar niet van in de kerstsfeer komt. (J.Z.)

UN HORTJE GELEJE OVER UN KERSTPAKKET

Het jaar zit er bijna op en de feestdagen zijn in zicht: Altijd gezellig, maar: “druk, druk, druk!” In de jaren ‘50 was dat wel anders. De mensen leefden toen sober en zuinig. Ze probeerden wel iets extra’s te regelen voor de feestdagen. Niet te gek hoor, het ging immers meer om bezinning en de saamhorigheid.

Financieel ging ‘t steeds beter. Er kwamen bedrijven die een zogenaamd “kerstpakkert” gaven om zodoende hun personeel te bedanken voor de inzet. Ik weet nog goed, dat als mijn vader met zo’n pakket thuis kwam, iedereen rond de tafel ging zitten om te kijken wat er allemaal in zat. Product voor product werd bekeken en beoordeeld om tijdens de feestdagen te gebruiken of om te bewaren voor later. Zo’n pakket werd ook steeds meer gemeengoed en de inhoud wisselde met de tijd. Het kwam al voor dat er mensen waren die ontevreden gingen reageren. Zo van: “Nou, ut is dut jaar nie veul bezonders hoor” of “ut kon d’r zeker mâr net âf”. Het waren uitzonderingen, maar toch! In die tijd hadden we in Woerkum een

beddenveren-fabriek (VEFA), gevestigd in de Kazerne aan de Vissersdijk. Ook daar werd al een paar jaar een kerstpakkert verstrekt, tot ieders tevredenheid. Echter één persoon, Toon genaamd, was nooit tevreden. Altijd zeure, zèeke en zaoneke over dâ pakkert. “Te wèenig, nie te pruûme, goeiekôpe rommel” en gao zo mâr deur. Hai hâ liever lekkere bout, mâr zo zeetie.” dâ wâs netuurlek veuls te duur” en die vraote de baoze zellef wel op. Voor de sfeer was zo’n rotte appel in de mand niet goed en zeker niet als de stemming aan het einde van het jaar feestelijk moet zijn. En dât zouden ze die Toon wel eens een keer duidelijk maken. Het was bijna weer Kerst. Woerkum lag onder een witte deken, de pakketten stonden klaar in het schaftlokaal. Na de toespraak van de bedrijfsleider werden ze uitgedeeld. Toon echter, werd afzonderlijk genoemd en kreeg ook een aparte doos, mooi verpakt met fraaie, grote strik. “Speciaal voor jou Toon”, zei de baas, “omdat we weten dat je liever een lekkere bout hebt dan een pakket, het is je van harte gegund”.

Op die grote doos stond ook duidelijk: “vette bout”. Met een flinke grijns en een diepe buiging nam Toon zijn speciale doos in ontvangst en voelde zich heel bijzonder. Zo te wegen kon er wel een kalkoen in zitten. Thuis werd de doos geopend, echter, de ene papierprop na de de andere was gevuld met stenen en tenslotte kwam daar, strak verpakt, een bout van ijzer, flink ingesmeerd met vet: “de vette bout”. Toon had z’n lesje geleerd en zong nadien een toontje lager, want met kerst past ‘Vrede en Welbehagen’ toch beter.

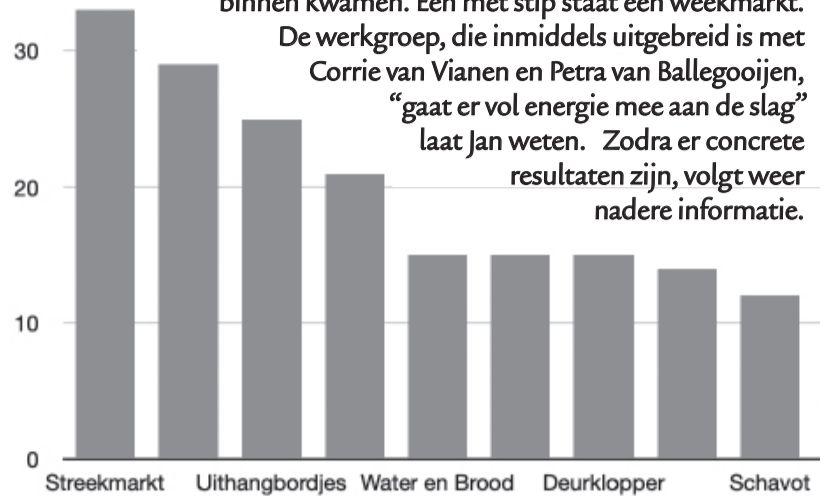
Âgge dâ mâr wit.

A.M.

PAAIPLAATS VOOR IDEEËN: LEVE(N)DE VESTING

Initiatiefnemers van Le(v)ende Vesting: Jan Horjus en Jos Korthout hebben een enquête in de vesting gehouden waarop 35 reacties binnen kwamen. Eén met stip staat een weekmarkt. De werkgroep, die inmiddels uitgebreid is met Corrie van Vianen en Petra van Ballegooijen, “gaat er vol energie mee aan de slag” laat Jan weten. Zodra er concrete resultaten zijn, volgt weer nadere informatie.

EEN PLEK ONDER DE ZON

Lian Lalleman is waarschijnlijk één van de jongste huiseigenaren in de vesting. Op 26-jarige leeftijd viert ze haar eerste kerst in haar eigen huis aan de Spieringsstraat 8. Toen Lian op zoek ging naar een huis, richtte ze haar blik eerst op Gorinchem.

„Maar toen ik er meer over nadacht, over praktische problemen zoals het niet kunnen vinden van een parkeerplaats in de buurt van het huis, begon ik te aarzelen.” Toen zei moeder; „Er staat een leuk huis te koop in de vesting.” Nadat ze het huis van dichterbij had bekeken, wist ze het zeker. Ik wil dat. Maar ze was niet de enige. Er waren nog twintig geïnteresseerden. Bovendien eisten de vorige eigenaren dat de nieuwe eigenaren nog een jaar zouden wachten met de overname. Lian wilde graag nog een tijdje bij haar ouders in Oudendijk blijven wonen. En haar bod werd afgelopen december geaccepteerd. Waar veel mensen van haar leeftijd alleen maar van dromen was werkelijkheid: „Ik ben heel tros dat het is gelukt. Ik heb altijd goed kunnen sparen.” Lian heeft een opleiding verstandelijk handicapzorg gevolgd. Zij werkt bij Sovak in Sleeuwijk op de dagbesteding voor cliënten met een matige verstandelijke beperking. „Als ik vrij ben, ga ik graag uit en borrelen met vrienden en vriendinnen. Bij voorkeur een lekkere wijn. „Maar ik houd ook van reizen en wandelen door steden. Favoriete stad? Moeilijk kiezen, maar Lissabon behoort tot de favorieten.”

GEMEENTE FINANCIËN

De Hoogstraat is al lang een belangrijke publieke ruimte in Woudrichem. In voorgaande eeuwen werd er gewoond, gewerkt en gewinkeld, en het raadhuis aan het einde van de straat was het centrum van rechtspraak en bestuur. Op de informatieve website van oudwoerkum.nl vinden we prachtige plaatjes van de waterpomp, de muziektent en veel volk en vrolijkheid op bijvoorbeeld het prinsessenfeest. Ook nu nog vinden we in de Hoogstraat belangrijke voorzieningen zoals winkeltjes en horeca en is het de woonplaats van notabelen en vestinggouverneurs. Veel is er in al die jaren dus niet veranderd. Het karakter en de vorm van de stedelijke ruimte van de Hoogstraat is eigenlijk meer een lang gestrekt plein dan een brede straat. Deze vorm –die ook te vinden is in bijvoorbeeld Geertruidenberg– is in Woudrichem ontstaan op de natuurlijk aangespoelde oeverwal langs de Merwede, en heeft dus een hele praktische oorsprong. Bij de kruising op de hoek van de Molenstraat en de Kerkstraat vinden we aan het andere eind van de Hoogstraat een woonhuis dat wel midden op de weg lijkt te staan! Deze bijzondere positie is ontstaan na afbraak van het Hof van de Grafelijkheid dat hier eeuwenlang gevestigd was. Over dit bijzonder rijke complex van gebouwen met Hoftoren, visbanken en tolhuis is veel te vertellen. Allereerst was het complex een voorname beëindiging van de pleinruimte van de Hoogstraat en tegenhanger van het iconische Oude Raethuys aan de andere zijde. Naast de gevangendoor was het complex een heel romantisch plaatje dat o.a. door de

stadsschilder Jan Weissenbruch in de periode van de 50/60er jaren van de 19e eeuw in realistische stijl is vastgelegd.

Over de afbraak van de Hoftoren in 1852 is veel te doen geweest. In het streekarchief is een bestek met condities bewaard gebleven “wegens het repareren en vernieuwen van enige defecten aan den kleinen tooren en enige vernieuwingen aan den visbanken onder genoemde tooren”. De aanbesteding is gehouden op dinsdag 14 juli 1807 “precies ten elf uren ten Raadhuisen van Woudrichem”, en H. van Arkel is met de somma van 379,- gulden de laagste inschrijver. Of aannemer Van Arkel het werk goed heeft uitgevoerd is niet bekend, maar 45 jaar later besluit het armlastige stadsbestuur om de Hoftoren met visbanken alsnog te laten slopen.

Ondanks het advies van een commissie van deskundigen die rapporteert dat er geen instortingsgevaar te vrezen is, drukt het stadsbestuur de sloop door. Over de cultuurhistorische en stedenbouwkundige waarde van het eeuwenoude complex van de Hof van de Grafelijkheid wordt met geen woord gerept. Een klein deel van de gebouwen blijft bestaan in de vorm van het ‘Jacoba van Beierenhuis’ zoals we dat nu nog kennen. De opbrengst van de sloop is “ter opbeuring van de gemeente financiën” en bedraagt fl. 245,- aan materialen, fl. 207,- voor de klok, en fl. 150,- voor het uurwerk. Het uurwerk en de klok worden verkocht aan de Hervormde Gemeente in Dussen en worden daar hergebruikt in een zojuist gereed gekomen nieuwe kerktoren. Dat dan weer wel! L.S.

Redactie: Ewa Wildmark + Ronald van den Ende + Joyce Zuidam + Leo Sluimer + Arie Metz + Jan Horjus + Jan Willem den Besten
• Fotografie: leden van de redactie •
• Tekening: Ineke Becht • Wilt U de digitale versie ontvangen?
mail: info@woudrichemvesting.nl of bel 06 - 53 20 60 99
‘t Poortaal-archief vind je oa op
www.woudrichemvesting.nl en www.woerkumshoekske.nl
Uitgave van Stichting ‘t Poortaal

LACHEND DE TOEKOMST TEGEMOET

Voor de vierde keer koos de vesting een gouverneur die de belangen van de bewoners richting Gemeente Altena gaat bewaken. Of beter gezegd ze kozen er deze keer zelfs twee: Anneke van Walree en Jan Willem den Besten kregen beiden verreweg de meeste stemmen en bleken bereid om samen de handschoen op te pakken. Poortaal zocht ze op om over de toekomst van de vesting te praten.

Dat Anneke haar nieuwe onbezoldigde functie serieus neemt blijkt onder andere uit een nieuw dik notitieboek waarin ze alle zaken die de vesting betreft netjes gaat noteren.

De grootste uitdaging voor de komende jaren? „Technisch gesproken wordt dat de vervanging van de riolering en de daarbij behorende herinrichting van de straten in de vesting. Daar zullen we bovenop zitten om te zorgen dat de overlast minimaal blijft en dat er goed gecommuniceerd wordt.” aldus Jan Willem. “En ook dat er goed wordt samengewerkt” vult Anneke aan,

“Zodat de bestrating er maar één keer uit moet.” Jan Willem: “Verder gaan er stemmen op om de vesting meer autoluw te maken. En meer ruimte voor perkjes, bomen/planten, bankjes, iets voor kinderen, parkeerplaatsen. Natuurlijk moet er dan ook nog ruimte zijn voor lopen, rollators, rolstoelen. Maar hoe dat precies gedaan kan worden is een puzzel voor specialisten.

Want sociaal gesproken is de grootste uitdaging de vergrijzing. Om langer zelfstandig te wonen zijn er ook hier woonvormen nodig die een zekere mate van beschutting bieden.” Anneke: “De kracht van deze plek is dat er veel mensen zijn met plannen en initiatieven, ook op dit gebied.” Jan Willem vult aan: “Dus is het onze taak omdat allemaal een duwtje in de goede richting te geven”.

Maar als je iets wilt doen dan heb je een plek nodig om elkaar te ontmoeten om het verder uit te broeden. En die plek... die hebben we hier niet in de vesting”.

“Wist je dat er in Engeland al heel lang subsidies zijn voor dorpen en kleine gemeenschappen voor een winkeltje, een buurthuis vaak in combi met een pub? Daar zouden wij dan bijvoorbeeld ons spreekuur kunnen gaan houden”, zegt Anneke. “In de pub?” vraagt Jan Willem lachend.

Ook kleine zaken zoals, waar de gevelsteen van het Oude Raedthuis gebleven is, hebben hun aandacht. “De officiële versie is dat tijdens de renovatie de oorspronkelijke gevelsteen versleten bleek te zijn. En dat er opdracht gegeven werd om een nieuwe (na) te maken... Maar ja, dat is alweer twee jaar geleden en de gevelsteen ontbreekt nog steeds.

„We willen vooral ‘het kiezeltje in de schoen’ zijn, zodat er bij het maken en uitvoeren van beleid rekening gehouden wordt met de unieke situatie van de Vesting en haar bewoners. Dus niet om irritant te zijn, maar meer in de trant van: denk aan de vesting!” verduidelijkt Anneke met klem.

EEN NIEUWKOMER

In de achteruitkijkspiegel zie ik mijn Brabantse dorp, dat dichterbij België dan bij Holland ligt, waar ik bijna mijn hele leven woonde, langzaam verdwijnen. Voor mij ligt mijn nieuwe bestemming. Bij Den Bosch verlaat ik de snelweg. Ik zou hier kunnen stoppen om in het warme bad van deze Bourgondische stad te duiken maar ik weersta de verleiding, Woudrichem wacht op mij, dat hoop ik tenminste. De avond begint te vallen als ik de brug bij Heusden nader, een dreigend gevaarte in de vorm van de guillotine. Ik rijd noordwaarts over de N267. Voorbij de brug wordt het snel donker. Ik knijp in het stuur, mijn ogen strak gericht op de witte streep voor mij. Verder is het overal pikzwart, waar je ook kijkt.

Dan ontwaar ik voor mij een lichtje. Het is de stompe toren van Woudrichem. Als een vuurtoren wijst die mij de weg naar een veilige haven. Ik passeer de doorgang van de vesting. Kinderkopjes en nauwe straatjes met eeuwenoude huizen. Op de muur staan naar buiten gerichte kanonnen om de vreemdeling op afstand te houden. Is dit het begin van een reis naar de verleden tijd?

H.G.

VESTINGBEWONERS KUNNEN AAN DE SLAG!

De kogel is door de kerk. Gemeente Altena heeft besloten om in de vesting Woudrichem verduurzaming van de woningen makkelijker te maken. Dankzij vestingbewoners Goof van Vliet, Jan Derk Stegeman en Jop Duyvendak. Want zij hebben er hard aan getrokken om de Gemeente méér aanpassingen toe te staan ten behoeve van verduurzaming.

Denk hierbij aan dakisolatie, isolerend glas en zonnepanelen. Wel met respect voor de historische status van de vesting. Er moet nog steeds een vergunning worden aangevraagd, maar als de aanpassingen binnen bepaalde grenzen blijven*, dan wordt die min of meer automatisch verleend. Alleen bij de 60 officiële monumenten in de vesting wordt nog ieder geval apart beoordeeld door de Adviescommissie Omgevingskwaliteit.

Een aantal bewoners heeft al iso-latie aan en op de woning kunnen realiseren. Op de website van de gemeente staat hoe je een vergunning aanvraagt. Kom je er niet uit? Dan helpen de heren nog steeds graag. Mail dan even naar warmedeken@vestingwoerkum.nl De nieuwe gemeentelijke richtlijn geldt overigens ook voor verhuurders.

Het project ‘Warme deken Woudrichem’ is hiermee afgerond en de vesting is deze bewoners zeer dankbaar voor hun doorzettingsvermogen en aanhoudende enthousiasme om ook de vesting te kunnen verduurzamen.

)*zie www.vestingwoerkum.nl

foto: Lies Kersten

MAAK ER WEER EEN SPROOKJE VAN!

Toen ik als nieuwe inwoner eind vorig jaar tijdens Oud en Nieuw naar buiten stapte ging ik op zoek naar de ontmoetingsplek waar de bewoners bij elkaar komen. Ik verwachtte ergens geroezemoes, gelach, kleeft zoenen, klinkende glazen en klinkende muziek... Ik kwam van een kouwe Kerstmis thuis. Mijn Daalderstraat leeg en verlaten, op een eenzame vuurwerkaansteker na. Wat bleek? Vroeger kwam ‘de nieuw bouw’ juist massaal naar de vesting. Ook om kattenkwaad uit te halen. Jos Korthout vertelt mij dat de levendigheid in de vesting met ‘golven’ komt en gaat. Hij is echter (zoals altijd) optimistisch. Tijd dus om die golf met andere bewoners weer in beweging te zetten. Zo heb ik grote waardering voor mensen die hier iets ondernemen want het is n.l. wel erg gemakkelijk om commentaar te geven. Weer zijn het vaak die vrouwen die in actie komen. Mannen, vergeet niet dat zij het zout

der aarde zijn, oftewel de suiker op onze oliebol. Zo is het introduceren destijds van de kerstkrans en ‘druppel’ een groot compliment waard. Het maakt van ons stadje een sprookje. Evenals de lamponoptocht op 14 december langs de historische haven waarbij de kinderen elk schip apart aanroepen: ‘lichtjes aan’ waarop zich een magisch schouwspel afspeelt. Leve Ploon met haar aanschuiftafel op donderdagavond, Romano en...niet te vergeten de Levende Kerststal onder de kerktoren op 14 december. Overigens nooit gehoord van een ‘Dooie Kerststal’. Jos als arme herder op blote voeten want dat doet hij nu eenmaal graag. Laten we behalve een ‘Levende Kerststal’ ook werken aan een Levende Vesting! Kijk 1 januari tevreden in de spiegel. En vind je jezelf te dik, zeg dan gewoon dat je bomvol nieuwe liefde zit. Proost! J.H.